

чів і дослідників, що у свою чергу засвідчувало безперервну тяглість традицій. «Двері» кафедри були завжди відкриті для студентів, аспірантів, усіх, хто бажав отримати наукову консультацію, пораду, або просто поспілкуватися з професором Замлинським. І хоча у вченого було безліч важливих справ (Володимир Олександрович був членом кількох наукових рад, редакційних колегій тощо), він завжди знаходив час для відвідувачів, зустрічаючи їх з теплою посмішкою на обличчі. Науковий авторитет Володимира Олександровича у сполученні із людяністю, відкритістю і доброзичливістю безперечно справляв вплив на його колег та учнів.

Студенти кафедри, до числа яких тоді належала і я, залучалися до участі у численних заходах, ініціатором і керівником яких був Володимир Олександрович. Особливий слід у моїй пам'яті залишили підготовка і проведення V Всесоюзної конференції з джерелознавства та спеціальних історичних дисциплін, в організації якої навесні 1990 р. брали участь також ми, студенти-випускники кафедри джерелознавства та архівознавства. Це було моє перше знайомство з провідними істориками та джерелознавцями Києва, Львова, Москви, Дніпропетровська, Ростова-на-Дону та інших міст. Високий рівень організації та проведення цього наукового форуму, актуальність і наукова новизна виголошених на ньому доповідей і повідомлень сприяли подальшому розвитку джерелознавчих досліджень, а також розширенню творчих контактів кафедри з іншими науковими центрами.

Одним з важливих результатів співпраці кафедри з відділом спеціальних історичних дисциплін Інституту історії України НАН України стали підготовка та видання у 1992 р. за редакцією професорів В.О.Замлинського та М.Ф.Дмитрієнко навчального посібника «Специальные исторические дисциплины», який й сьогодні широко використовується викладачами та студентами Київського та інших університетів України.

Володимир Олександрович був надзвичайно енергійною, працьовитою людиною, і своїм особистим прикладом спонукав колег, аспірантів, студентів до творчого пошуку, самовдосконалення, активізації дослідницької діяльності, написання оригінальних праць, а також до участі в колективних виданнях. У кожную книгу (а

Марина Палієнко

ПОРУЧ ІЗ ПРОФЕСОРОМ

Кожна непересічна особистість залишає по собі яскравий слід в історії, у пам'яті нащадків, учнів, послідовників. Особливе місце серед культурних діячів певних історичних періодів посідають представники університетської науки, творча спадщина та освітня діяльність яких справили вплив не тільки на розвиток наукових знань, але й на підготовку та виховання нових поколінь дослідників, викладачів, спеціалістів. Одним з таких вчених був професор Київського університету імені Тараса Шевченка, відомий історик, джерелознавець, архівознавець Володимир Олександрович Замлинський.

Моє знайомство з Володимиром Олександровичем розпочалося у другій половині 1980-х рр. — у період, коли я була ще студенткою історичного факультету Київського університету імені Тараса Шевченка. Я з зацікавленням прослухала курс «Джерелознавство», який професор читав студентам першого курсу, а згодом, на другому курсі, коли відбулась спеціалізація студентів за кафедрами, вирішила обрати очолювану Володимиром Олександровичем кафедру джерелознавства та архівознавства. Ця кафедра привертала до себе студентів не тільки можливістю більш глибокого вивчення таких фундаментальних дисциплін, як джерелознавство, історіографія, архівознавство, але й тією творчою атмосферою і демократичними традиціями, які були притаманні їй ще з часів Федора Павловича Шевченка та В'ячеслава Ілліча Стрельського, і які продовжував підтримувати та розвивати професор Замлинський.

У той час поруч з Володимиром Олександровичем на кафедрі працювали Олександр Васильович Долинський, Анатолій Мусійович Іваненко, Регіна Никандрівна Петренко, Світлана Федорівна Павленко, Ірина Нінелівна Войцехівська, Юрій Михайлович Сорока, Андрій Миколайович Зубко. Це був органічний, творчий колектив однодумців, представлений кількома поколіннями виклада-

він був автором значної кількості монографій, статей, документальних публікацій) Володимир Олександрович вкладав частину своєї душі. Дійсно подією не тільки особистого наукового життя Володимира Замлинського, але й святом на кафедрі була поява книги «Богдан Хмельницький», що вийшла друком у 1989 р. у Москві в серії «Жизнь замечательных людей». У цьому творі повною мірою розкрився не тільки талант Замлинського-історика, але й Замлинського-письменника, що привернуло увагу до його творчості не тільки фахівців, але й широкої читацької аудиторії. Ця книга з дарчим написом Володимира Олександровича була у той час для мене найкращим подарунком, який й сьогодні залишається прикрасою мого бібліотечного зібрання.

На початку 1990-х рр., коли я вже була аспіранткою професора Замлинського, він залучив мене до участі у підготовці двотомного видання «Історія України в особах». Володимир Олександрович був автором ідеї, ініціатором написання та керівником авторського колективу цієї книги. Другий том книги був готовий до друку, коли Володимир Олександрович пішов з життя, і великий авторський колектив у складі 45 осіб одногосно вирішив присвятити цю книгу світлій пам'яті Вченого.

Як науковий керівник Володимир Олександрович відіграв важливу роль у становленні мене як професійного історика та джерелознавця. Визначивши тему моєї кандидатської дисертації – «Журнал «Киевская старина» в громадському та науковому житті України (кінець XIX-початок XX ст.)», він спрямував мій науковий пошук, створив підґрунтя для подальшого наукового зростання. У нього завжди можна було отримати консультації та цінні поради. Особливе враження на мене справляли відвідання творчої лабораторії вченого – його кабінету, де містилася величезна бібліотека з книжковими полицями від підлоги до стелі. У родині Володимира Олександровича панували порядність, доброта, тактовність, інтелігентність, що створювало атмосферу взаєморозуміння і взаємоповаги. Теплі почуття залишили в моєму серці зустрічі та спілкування з найближчими людьми в житті Володимира Олександровича – його дружиною Наталією Іванівною і донькою Оленою.

Сталося так, що Володимир Олександрович, на жаль, перед-

часно пішов з життя. Залишилися нереалізованими численні ідеї, наукові плани, проекти. Однак, колишні колеги, друзі та учні вченого продовжують сьогодні втілювати їх у життя, вшановуючи світлу пам'ять Вчителя.

Володимир Гика

ВОЛОДИМИР ЗАМЛИНСЬКИЙ – АРХІВІСТ, НАУКОВЕЦЬ І ПРОСТО ЛЮДИНА

У цей рік серед багатьох ювілеїв відзначив би своє 70-ліття Володимир Олександрович Замлинський, якого, на превеликий жаль, сьогодні вже немає серед нас. Але з нами його добрі справи, вдячність людей, з якими він працював, яким він допоміг у становленні як спеціаліста і просто людини.

Свою трудову діяльність на Волині В.О.Замлинський розпочав у далекому 1957 році в одній із середніх шкіл м.Луцька, а вже з 1958 року на архівній ниві: спочатку працює начальником відділу загальних фондів обласного архіву, з травня 1960 року – завідувачим обласним партархівом.

Аналізуючи звітну документацію та документи обласного архіву за 1958-59 роки, усвідомлюєш, наскільки непростою і надзвичайно відповідальною роботою доводилося займатися невеликому колективу архіву в кількості 22 співробітників, серед яких був і Володимир Олександрович. Наведемо лише декілька сухих цифр, за якими криється велика праця. Лише протягом 1958 року опрацьовано 25 фондів на 10 тисяч одиниць зберігання, прийнято до архіву 37 фондів в обсязі 1291 од.зб. На той час, крім установ і організацій нашої області, архів поповнювався фондами, що надходили з Польщі, прибалтійських республік, деяких областей Російської Федерації, західних областей України, які теж потрібно